

Beter een goede buur dan een slechte buur

tekst: REMKO DEN BOEF
beeld: ROEL VAN DELDEN

'Als er na langdurig bellen niet wordt opengedaan, bons ik met mijn vuist hard op de deur'

Het is halftwee 's nachts en volledig ontspannen daal ik de trap af. De ogen nog wat klein door het geringe aantal uren slaap en een adem die riekt naar de overheerlijke, nogal knoflookrijke maaltijd van die avond. Eenmaal beneden doe ik stilletjes de deur open en sluip ik naar het huis van de burens. Gehuld in pyjama en ochtendjas sta ik voor hun deur. Enkele minuten eerder zijn mijn vrouw, mijn zoontje en ik wakker geworden door de nogal harde muzikale klanken uit het huis naast ons en daar wil ik graag even over babbelen. Het liefst nu.

Omdat er nadat ik heb aangebeld niet wordt opengedaan, gooi ik zo zacht mogelijk een kiezeltje tegen de ruit. Kort daarop hoor ik iemand de trap af stommelen. Als de deur opengaat, staat daar een jongen van een jaar of negentien.

"Goedenacht," zeg ik, "ik ben de buurman van hiernaast. Mijn vrouw, zoon en ik zijn zojuist wakker geworden van jullie muziek. Zou het misschien iets zachter kunnen, zodat wij rustig verder kunnen slapen? Morgen is het weer vroeg dag, begrijp je?"

"Ja, natuurlijk begrijp ik dat," zegt de student. "Mijn oprechte excuses. Ik zal de muziek direct uitzetten."

"Dankjewel," zeg ik, "dan duik ik snel m'n bed weer in!"

"Welterusten," zegt de student.

"Welterusten," zeg ik.

Een minuut later lig ik weer in bed en val in een diepe slaap.

Gezien het thema van dit magazine zou ik willen dat ik kon zeggen dat bovenstaand verhaal waargebeurd is. Dat ik zelfs als ik 's nachts word gestoord in mijn slaap, het credo 'Leef je geloof' weet toe te passen. Helaas

moet ik u teleurstellen. Hoewel ik vaak mijn mond vol heb over het uitdragen van mijn geloof en hoe ik een getuige wil zijn voor mijn burens en de mensen om me heen, sla ik regelmatig de plank finaal mis. Dit is namelijk wat er gisteravond echt gebeurd is:

Het is halftwee 's nachts en volledig buiten zinnen stamp ik de trap af. Ik kook van woede en mijn bloeddruk bereikt hoogtes uit de buitencategorie. Eenmaal beneden ruk ik de deur open en in drie ferme passen sta ik voor hun huis. Dat ik slechts gekleed ga in boxershort en hemd kan me niets schelen. Ik ben er namelijk helemaal klaar mee. De muziek van de studenten naast ons houdt mijn vrouw, mijn zoontje en mij al geruime tijd uit onze slaap en daar moet een eind aan komen. En wel direct.

Als er na langdurig bellen niet wordt opengedaan, bons ik met mijn vuist een aantal keer hard op de deur. Eindelijk hoor ik gestommel. Als de deur opengaat, staat daar een jongen van een jaar of negentien. Zonder enige sociale plichtpleging – zoals een begroeting bijvoorbeeld – maak ik mijn hoog opgelopen frustratie aan hem kenbaar. "WEET JE WEL HOE LAAT HET IS?!?! WE PROBEREN HIER TE SLAPEN!!! ZET DIE MUZIEK UIT OF ANDERS BEL IK DE POLITIE!!! BEGREPEN?!?" Zonder de respons af te wachten, stampvoet ik terug naar mijn voordeur. De student beteuterd achterlatend. Terug in bed lig ik nog een uur wakker van de adrenaline. En van de muziek die nog steeds aanstaat.

'Leef je geloof'. Ik doe m'n best, maar moet helaas de conclusie trekken dat ik nog een hoop moet leren. Gelukkig wonen m'n burens naast me en kan ik straks mijn excuses aanbieden. Om het goed te maken, zal ik een verzoeknummer voor ze draaien. Zo hard als ze willen.

Remko den Boef (31) is redacteur op de jongerenafdeling van de EO, waar hij onder andere columnist is voor *INSITE*. Remko is getrouwd met Gertie en de trotste vader van zoon Faas. Een tweede kindje is op komst.